

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace. The woman, with long, wavy red hair, is wearing a shimmering, gold sequined, off-the-shoulder dress. She is sitting on a dark, plush surface, possibly a bed or sofa. The man, with dark, curly hair and a light beard, is wearing a light blue button-down shirt. He is leaning over her, his hands resting on her shoulders and waist. They are both looking at each other with soft expressions. In the background, a large window reveals a snowy winter landscape with evergreen trees covered in snow. The overall mood is intimate and romantic.

Michelle Smartová
Žhavá noc
plná ledu

MICHELLE SMARTOVÁ

ŽHAVÁ NOC
PLNÁ LEDU

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohrátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

ŽHAVÁ NOC PLNÁ LEDU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Christmas Baby with Her Ultra-Rich Boss

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2196-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2197-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2198-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hlavní budova Siopisova Ledového hotelu, dvě stě deset kilometrů severně od polárního kruhu, poblíž řeky Torne, byla plná hemžícího se personálu. Dřevěný srub, sloužící jako recepce a administrativní zázemí, a útulné chatky, které ho obklopovaly, byly otevřené po celý rok, aby si hosté mohli užívat měnící se roční období, ale teprve když přišel listopad a řeka zamrzla dost na to, aby se mistři pustili do práce, nastal čas pro skutečné kouzlo. Lena Weirová tu pracovala už čtvrtý rok a pokaždé ji uchvátil talent, kreativita a tvrdá práce, nutné k vytvoření něčeho, čemu tu říkali jednoduše Iglú. Potřebovali na to jen bloky sněhu a ledu a jí pak bylo vždycky líto, když přišlo jaro a celá ta nádhera pomalu roztála a voda se vrátila do řeky.

Dnes ovšem bylo do jara ještě hodně daleko. Byly téměř dvě hodiny odpoledne, ale venku by klidně mohla být půlnoc. Slunce se tu naposledy na chvilíčku ukázalo před třemi dny. Lena stála ten den venku se všemi ostatními zaměstnanci a s hosty a užívala si ty slabé paprsky celých dvacet šest minut, které jim byly dopřány. Bude trvat další tři týdny, než se taková kratičká chvilka světla objeví znovu.

Ty předchozí zimy tady ve Švédsku ji nikdy nedostatek světla moc netrápil. Užívala si je, ráda poznávala, v jakém prostředí žila její máma prvních dvacet let

života. Daleko větší problémy měla v létě, kdy to bylo naopak a slunce ani nechodilo spát.

Za tři dny přijedou první zimní hosté – tedy ti, kteří jsou dostatečně odhodlaní a dostatečně bohatí, aby strávili noc v samotném Iglú. Přivítat v něm první hosty provázelo vždy nadšení. Zvenku byla stavba stále stejná, v zásadě prostě obrovské iglú, ale interiér se rok od roku měnil. Jediné, co bylo vždy stejné, byl třpyt ledu, prosvíceného důmyslně umístěnými světly.

Personál na sebe právě navlékal další a další vrstvy, protože venku byla opravdu zima, když na recepci zazvonil telefon. Sven byl právě nejblíž, tak ho zvedl a pronesl dokonalou angličtinou: „Siopisův Ledový hotel. Jak vám mohu pomoci?“

Kdyby se na něj Lena v tu chvíli nepodívala, asi by jí unikl ten záblesk paniky v očích, když naslouchal hlasu na druhém konci. Pak horlivě přikývl a zakončil hovor slovy: „Samozřejmě. Okamžitě tam pošlu pokojskou, aby to udělala.“

„Co se děje?“ zeptala se Lena. Všechno v hotelu běželo tak hladce, že jen zřídkakdy byl někdo z personálu nervózní. Přestal snad v některé z chat fungovat kávovar? Čekala na nějakého hosta neustlaná postel? Nemohlo to přece být nic vážnějšího, když slíbil, že tam pošle pokojskou.

Ale ukázalo se, že může.

„To byla Magda. Ta půlroční inspekce se posunula na dřívější termín.“

Lena pozvedla obočí, ale nijak zvlášť se jí to nedotklo. Neměla co skrývat. V skrytu duše si navíc sama říkala, že stanovit termín inspekce na tři dny před Vánoce je trochu nepraktické. Posunout ji dávalo smysl.

Ale Sven ještě neskončil. „Přijede ji provést sám pan Siopis.“

Lena měla pocit, že jí během vteřiny otekla všechna krev z hlavy kamsi úplně dolů. Pevně sevřela desku

recepčního stolu, přinutila se nadechnout a vypravila ze sebe: „Kdy?“

Konstantinos Siopis osobně navštěvoval hotel jen jednou za rok, v létě. Nečekali ho tu dřív než za sedm měsíců.

Svena její reakce nepřekvapila, nejspíš si myslel, že je naprosto opodstatněná. „Bude tu za čtyři hodiny.“

Lena bojovala s touhou schoulit se někde v koutě do klubíčka a jen se kývat dopředu a dozadu a musela sebrat všechny síly, aby v jejím hlase nebyla slyšet rostoucí panika. „Pošlete pokojské, aby pro něj připravily jeden ze srubů?“

Sven přikývl.

„Dobře. Já zařídím, aby ho na letišti vyzvedlo auto.“ Poslat tam nejoblíbenější dopravní prostředek jejich hostů – psí spřežení se saněmi – bylo mimo diskusi. „Říkala Magda, jak dlouho tu zůstane?“

„Ne.“

Lena nechtěla Svenovi vynadat, že se nezeptal. Magda byla ta nejprísnejší a nejděsivější asistentka, jakou mohl majitel řetězce luxusních hotelů a investor do novátorských technologií mít. Skoro stejně děsivá jako její šéf. Který byl náhodou zároveň i Leniným šéfem a nejvyšším šéfem všeho personálu v hotelu.

A také byl náhodou otcem dítěte, které rostlo v jejím břiše, aniž by to kdokoli věděl.

Konstantinos vyhlédl ven do nemilosrdné temnoty. Někomu možná ty nekonečné noci a do kostí zalézající chlad vyhovují, ale jemu tedy rozhodně ne. On se doma cítil v prosluněných oblastech, jako byl například ostrov Kós, kde se narodil. Nikdy nepocítil potřebu utéct před horkem někam, kde je chladněji, a valnou většinu roku se zdržoval v končinách, kde pořádně praží slunce.

Tam, kde se právě jeho pilot chystal přistát, což bylo tak vysoko na severu, jak se ve Švédsku dalo dostat,

byla tma jako v pytli, jediná světla, která široko daleko viděli, byla ta v oknech těch pár obydlených domů, výzkumných center a malých turistických zařízení. Slunce se tu neukáže ještě týdný.

Letadlo přistálo hladce, ale v okamžiku, kdy posádka otevřela dveře, ucítil, jak se do něj zakusuje mráz. Ušel jen pár kroků a usadil se ve vytopeném autě. Stáhl si čepici. Nejspíš by měl být rád, že tu aspoň nesněží. Konstantinova olivová pleť špatně snášela dopadající vločky. A jeho nohy se jen nerady brodily záplavou té chladivé hmoty. Zbytek jeho těla zase nesnášel nutnost navléct se do spousty vrstev nepříliš slušivého oblečení, které ho mělo chránit před mrazem.

Jako dítě sledoval vánoční filmy a záviděl, že si v nich děti mohou užít koulování a stavění sněhuláků a sánkování. On sám viděl poprvé sníh naživo v jednadvaceti, když vzal Cassii na prodloužený víkend do New Yorku. Trvalo mu celých pět minut, než pochopil, že to není nic pro něj. Když se vrátil na Kós, přísahal si, že už se po zbytek života bude chladu a sněhu vyhýbat.

Tak proč se impulzivně rozhodl, že posune tu cestu do Austrálie a místo toho zamíří do části světa, která mu momentálně nemůže poskytnout to, co považuje za nezbytně nutné – konkrétně sluneční světlo?

V jeho firmě bylo neměnným pravidlem, že do každého z gastronomických provozů zavítá inspekce dvakrát za rok. A jelikož měl odpor k chladným končinám, svěřil všechny zimní inspekce v zařízeních v chladnějších oblastech na severní polokouli svému týmu specialistů. Jenže dnes ráno ho vzbudilo drnění telefonu a dozvěděl se, že Nikose, vedoucí zmíněného týmu, odvezli v noci do nemocnice kvůli žlučníkovým kamenům a do práce se nejspíš nevrátí celých šest týdnů. Nikos měl Ledový hotel navštívit tři dny před Vánocemi, což bylo ani ne za měsíc.

Siopisův Ledový hotel byl klenotem mezi jeho hotely, hotelový komplex, který všichni milovali, soudě podle

těch nadšených recenzí. Každou zimu se sem sjížděli lidé z celého světa, aby přenocovali v Iglú, úchvatné stavbě ze sněhu a ledu, kterou každý rok znovu budoval tým najatých mistrů svého oboru. Od jeho prvního otevření před osmi lety si Konstantinos úmyslně vybíral pro svou inspekci letní období, kdy bylo Iglú už jen pouhou vzpomínkou a místní sruby byly plné bohatých hostů, toužících po dobrodružství v divočině a jízdě na raftech na zpěněných peřejích místní řeky.

Když byl teď Nikos mimo hru, znamenalo to, že inspekce Ledového hotelu bude muset počkat. To by za normálních okolností nebyl takový problém, ale Konstantinos před pěti měsíci svěřil vedení hotelu Leně Weirové, nejmladší a nejméně kvalifikované kandidátce, která se na místo hlavní manažerky přihlásila. Lenina týdenní hlášení byla přesně tak pregnantní a důkladná, jak od manažerů svých hotelů vyžadoval, recenze měli také skvělé, jak očekával, ale jen důkladná inspekce mohla prokázat, jestli je všechno i uvnitř tak dokonalé, jak se to jeví navenek. Bude muset překonat svou nenávist k chladu a temnu a zajet tam sám. Rychle se rozhodl, že vzhledem k tomu, že je letos na něm, aby strávil Vánoce s rodinou na Kósu, bude muset tu návštěvu ledové krajiny trochu uspišit. Zvlášť pokud by se ukázalo, že tam na něj přece jen něco nepříjemného vyskočí, a on by to musel řešit. Bylo to impulzivní rozhodnutí, jehož litoval téměř okamžitě, jak ho učinil.

Nikdy se mu tak nesvírala hrud', když vyrážel na návštěvu některého ze svých hotelů, a on proklínal sám sebe a svou vlastní hloupost, která se před pěti měsíci, když tam byl naposledy, ukázala v plné kráse.

Od doby, kdy se postavil na vlastní nohy, převzal Konstantinos jeden ze zvyků svého táty, který vždy, když najal nějakého nového zaměstnance do své restaurace, pozval dotyčného na něco k jídlu, aby trochu prolomil ledy. Vzhledem k tomu, že Konstantinos zaměstnával tisíce lidí po celém světě, už to nemohl dělat

s každým novým zaměstnancem, ale tato zvyklost přešla na ty, kdo pro něj ty nové lidi najímali – a výdaje za ten oběd nebo večeři platila Siopis Group. On sám to dělal jen s lidmi, které najímal on osobně. Což byl přesně důvod, proč skončil u stolu s Lenou Weirovou poté, co ji jmenoval hlavní manažerkou svého Ledového hotelu.

I když to místo bylo tak odlehlé, jak mohlo být, dalo se tam najíst na několika místech, včetně hotelové restaurace, oceněné michelinskou hvězdou, kde právě seděli. Projedli se celou ochutnávkovou nabídkou, každý chod doplněný o vhodné víno, kterého nakonec zvládli dohromady vypít tři lahve. Připadalo mu jako ta nejpřirozenější věc na světě, že ji doprovodí k jejímu srubu, a ještě přirozenější se mu zdálo, že ho pozve na kávu.

Následující ráno k sobě byli extrémně zdvořilí a když opouštěl Švédsko, byl si jistý, že to jejich pracovní vztahy nijak neovlivní. Od té doby ani nezaznamenal žádný důvod to přehodnotit.

Lena Weirová nabyla hloupá, měla přehled – koneckonců její důkladnost a houževnatost byla jedním z důvodů, proč jí tu práci dal – a chápala, že muž, který dosáhl třiceti sedmi let věku, aniž by se usadil nebo měl stálou přítelkyni, to tak má, protože to tak prostě mít chce.

Ve světlech auta se objevily první obrysy budov a jemu se divně sevřelo srdce.

Konstantinos se nikdy předtím s žádným ze zaměstnanců neopil. A rozhodně s nikým z personálu nespal.

Byla to chyba, na tom se oba následujícího rána shodli.

Byla to chyba, o níž už nikdy nebudou mluvit.

Když před budovou s recepcí zastavilo obrovské terénní auto, Lena se vyhnula Svenovu pokusu se jí podívat do očí. Věděla, že strach, který by v jeho očích viděla, by jen přiživil její paniku.

Ale nebyla to tatáž panika, jakou cítil Sven nebo jiní členové personálu, kteří kolem začali pobíhat jako splašená kuřata, když se dozvěděli, že je překvapí svou návštěvou samotný velký šéf. Při pohledu na ně se rychle vzpamatovala, i když jen naoko, a zatleskala, aby si získala jejich pozornost.

„Všichni jsme dělali svou práci přesně tak, jak se od nás očekává, takže si nedělejte zbytečné starosti.“ Odmlčela se a pousmála se. „Ačkoli pokud má někdo z váš pocit, že by mohl ještě něco vylepšit, teď je na to ta správná chvíle.“ Pár lidí se poslušně vytratilo.

Lena věděla, že ať už spěchají napravit cokoli, budou to jen drobnosti. Její lidé pracovali opravdu tvrdě, dala by za ně ruku do ohně. Byl to prima tým, jeden druhému hlídal záda. Konstantinos Siopis tu nenajde nic, co by nějak vybočovalo z jím požadovaného standardu. Nebo se aspoň modlila, aby nenašel. Jeho zaměstnanci dostávali opravdu štědrnou odměnu a ve smlouvě měli spoustu benefitů, ale na oplátku po nich vyžadoval dokonale odvedenou práci. Každá špatná recenze vedla k důkladné kontrole a kdyby se ukázalo, že kdokoli z nich zanedbal své povinnosti, byl by dotýčný rád, kdyby vyvázl jen s napomenutím. Žádné druhé šance se tu nedávaly. Za těch pět měsíců na této pozici se Lena naštěstí setkala jen se třemi případy drobného zanedbání a naštěstí nic z toho nemělo vliv na oficiální recenze a ona to dotýčným ani nenapsala do jejich osobních záznamů. Ale o tom se přece Konstantinos nemohl dozvědět, nebo ano? Možná by to pro něj byl důvod ji propustit.

Lena polkla a sledovala, jak Konstantinos vystupuje z auta. Všude kolem byla spousta lamp, aby dostatečně osvětlovaly cesty v areálu, a jí to připomínalo světelné řetězy, které její dědeček vždycky na Vánoce omotával kolem jejich plotu, když byla malá.

Konstantinos ve svém dlouhém vlněném kabátu s vyhrnutým límcem rychle kráčel po ušlapaném sněhu ke

dveřím. S každým jeho krokem cítila větší a větší tlak v hrudi a musela se ovládnout, aby si nepoložila ruce na břicho v ochranném gestu. Kromě místního lékaře, který byl vázán mlčenlivostí, o jejím těhotenství nikdo nevěděl. Bylo to tajemství, které si úzkostlivě střežila, ten mateřský instinkt pocítila už ve chvíli, kdy zjistila, že je těhotná.

Lena si teď nemohla dovolit přijít o práci. Bez ní by své dítě neuživila. Ani by neměla kde bydlet. V domě jejích rodičů v Anglii byla vždy vítaná, ale tam by pro ni a její dítě nebylo místo, její bývalý dětský pokoj se proměnil v improvizovanou lékárnu a sklad zdravotních pomůcek pro její sestru. Neměla ani žádné úspory, kromě těch, které si zvládla dát stranou od chvíle, kdy zjistila, že je těhotná. Veškeré úspory jejích rodičů padly po té strašlivé nehodě, z níž se ona dostala bez zranění, ale Heidi takové štěstí neměla a od té doby potřebuje celodenní péči.

A muž, na něhož by se měla v nouzi obrátit, otec jejího dítěte, byl už téměř u dveří. Měla pocit, že jí srdce snad vyskočí z krku.

Sven vyskočil a běžel mu otevřít a Lena popadla tlustou složku, kterou připravila na kontrolu, a držela si ji před břichem, zatímco se v duchu modlila, aby Konstantinos příliš nezkoumal její postavu. Ve srubu bylo dost teplo, takže většina personálu nosila jen firemní triko s límečkem, ale Lena si v uplynulých pár týdnech zvykla nosit tlusté, černé svetrové šaty s všitým plátěným límečkem, které dostaly ty členky personálu, jež přímo jednaly s hosty. Jen někdo, kdo má oči ostré jako rys, by si všiml, že se pod nimi rýsuje malé, ale neustále rostoucí těhotenské břicho.

Konstantinos si na rohožce přede dveřmi oklepal sních z bot a vešel dovnitř.

Jeho pohled okamžitě padl na ženu, s níž strávil noc, když tu byl naposledy. Její velké, tmavě hnědé oči se setkaly s jeho. Trvalo jen půl vteřiny, než se na její tváři

rozzářil přívětivý úsměv a ona zamířila k němu s napřaženou rukou.

„Pane Siopisi, to je nečekané potěšení.“

„To jsem si jistý,“ ušklíbl se a stiskl jí ruku v dokonale zdvořilém gestu. Konstantinos cítil, jak mu tělem projel nával horka. Okamžitě ji pustil a rozhlédl se po místnosti. Všechno bylo vánočně ozdobené v tradičním švédském stylu a v rohu se skvěl krásný, vysoký vánoční strom. Ve vzduchu byla cítit skořice a pomeranč.

I když všechny sruby vytápělo geotermální topení, v hlavní místnosti plápolal v krbu oheň, aby přivítal příjíždějící zmrzlé hosty. Konstantinos k němu přešel a natáhl ruce, aby se trochu ohřál.

Když se vzpamatoval, otočil se zpátky k Leně. Zdálo se mu, že z ní vyzařuje nějaká úzkost, kterou by si byl málem spletl se strachem. Obě emoce by ovšem byly pochopitelné. I on sám měl obavy, jak bude reagovat, až ji znovu uvidí. Nebo si aspoň myslel, že to byly obavy, to, co mu stahovalo žaludek už od chvíle, kdy se rozhodl sem zajet. Po té Theově a Cassiině zradě se z něj stal krátkodobý monogamista, nikdy nevyhledával sex na jednu noc. A i v těch několika případech, kdy se to stalo, to byly ženy, o nichž věděl, že už je nikdy neuvidí. Ženy, které už nikdy vidět nechtěl. A na žádnou z nich nevzpomínal.

Na Lenu ovšem ano. Což byl další důvod, proč překračovat hranice profesionálního vztahu je špatný nápad. Konstantinos vlastnil třiadvacet hotelů a investoval do spousty dalších podniků. Od té jejich společné noci mu srdce vynechalo pár úderů pokaždé, když mu v mailu přistála zpráva od ní, což bylo rozhodně neprofesionální a také nevysvětlitelné. Její maily, vždy dokonale profesionální, byly jediné, které četl dvakrát, mnohem důkladněji než ty ostatní.

Už nikdy se nic takového nestane, ujistil sám sebe v duchu pochmurně. Míchat práci a zábavu je recept na katastrofu. Udělat něco takového, i když v tom hrál

roli vypitý alkohol, byla chyba, které litoval pokaždé, když narazil na Lenino jméno. A teď před ním stála osobně, tmavé vlasy s odlesky do červena rozpuštěné, na jedné straně zastrčené za malým uchem. Rámovaly její oválný obličej, na který se každý muž určitě rád podíval dvakrát. Velké, sametově hnědé oči. Hezký rovný nos. Široké, plné rty. To všechno ještě ke štíhlé postavě s nadry daleko výraznějšími než ty šaty, které měla na sobě, odhalovaly a...

Konstantinos ty myšlenky rázně utnul. Ještě teď cítil tíhu jejích prsou v dlaních.

„Už mi připravili srub?“ zeptal se úsečně. Tady, uprostřed ničeho, platilo pravidlo, že za všech okolností bude jeden z menších srubů pro případ nouze volný.

„Jistě,“ přikývla Lena. „Mám tu připravené podklady za poslední čtvrtletí, jestli –“

„To počká,“ přerušil ji. „Napřed chci vidět Iglú.“ Ať to má co nejdřív za sebou a může strávit zbytek svého krátkého pobytu tady někde v teple.

Lena mu věnovala další ze svých zářivých úsměvů a ukázala na toho vysokého Skandinávce u recepcce. „Možná by vás Sven mohl –“

„Ne. Vy to tu vedete. Je na vás, abyste mě tu provedla.“

Lenin úsměv zůstal stejně oslňující, ale v očích se jí znovu mihl ten zvláštní záblesk obav. „Samozřejmě. Navrhla jsem Svena jen proto, že jeho otec je hlavním architektem a Sven se podílel na interiéru jednoho z pokojů.“

„A vy snad o výstavbě nevíte totéž, co on?“ podivil se Konstantinos.

„Vím, stejně jako všichni tady.“

„Fajn. Sven mě může doprovodit do mého srubu. Sedeme se tu za třicet minut.“

„Přejete si k Iglú jít pěšky, nebo jet na lyžích? Nebo na skútru?“ Lena sama měla nejradši lyže, i když samozřejmě nešlo o nějaký sjezd z prudkého svahu – prostě

to bylo v místních podmínkách jednodušší než chodit pěšky.

„Půjdeme pěšky,“ odpověděl bez váhání.

„Jak si přejete.“

Konstantinos se na ni podíval, krátce přikývl a vyrazil se Svenem v závěsu dozadu a k nejpřímější cestě ke svému srubu.

Jakmile se za ním zavřely dveře, Lena dlouze vydechla a zavřela oči.

No, to byl jeden ze dvou nejpříšernějších okamžiků v jejím životě. Ten druhý bylo ráno po té jejich společné noci a těžko říct, co bylo horší.

Dlouho se tehdy na Konstantinose dívala, jak spí v její posteli a srdce jí divoce tlouklo. Potom vylezla zpod peřiny, přičichla k jeho pohozené košili, než si ji oblékla, a roztáhla závěsy. Jasně letní slunce ji zalachtalo na kůži, na kterou ji Konstantinos nedávno líbal a ona se otočila, aby se na něj podívala. V hrdle jí bublal radostný smích, už málem vykročila zpátky k posteli, že vklouzne za ním a probudí ho polibkem, když si všimla, že otevřel oči. Když viděla jeho výraz, smích ji okamžitě přešel.

„Ta uplynulá noc byla chyba.“

Těch pět slov jako by jí proniklo až do srdce. Ve vteřině zbyla po radosti jen temná prázdnota.

Přitáhla si jeho košili úžeji k tělu a přikývla. „To byla.“

Konstantinos odhodil pokrývku a vylezl z postele. „Nemám ve zvyku spát se svými zaměstnanci. Ujišťuji vás, že už se to nebude opakovat.“

„Prostě jsme vypili moc vína. Zapomeneme na to,“ přinutila Lenu říct její hrdost a uvnitř se zachvěla, když slyšela to formální vykání. Včera v posteli už si tykali, ale dávalo to smysl, vzhledem k tomu, co říká.

Zelené oči ji probodly pronikavým pohlede. „Zvládnete to?“

„Jsem dospělá a dokážu oddělit osobní život od

pracovního. Měla jsem volno a trochu jsem to přehnala s pitím. Pochybuji, že by to někdo z nás udělal, kdyby byl střízlivý. Co kdybychom za tím udělali tlustou čáru a už nikdy o tom nemluvili?“

Přinutila se vydržet ten jeho pohled, když si ji měřil a přemýšlel, jestli to myslí vážně. Nakonec přikývl. „Pokud na to máme oba stejný názor...“

„Naprosto.“ Lena naznačila, že si zapíná ústa na zip. Konstantinos se skoro usmál.

DRUHÁ KAPITOLA

Jakmile si Lena navlékla několik dalších vrstev přes své pracovní oblečení, vzala si z šatny kombinézu a vydala se na recepci čekat na Konstantina. Ten už tam ale byl – právě stál zády k ní a dusil Svena.

Lena zavřela na chvíli oči a zhluboka se nadechla, aby se ovládla dřív, než se všechny ty pocity vyhrnou ven.

Nečekala, že setkat se znovu s Konstantinem pro ni bude tak emotivní. To budou nejspíš ty těhotenské hormony, říkala si, ačkoli měla podezření, že i kdyby těhotná nebyla, reagovala by asi stejně.

Ještě když spolu tehdy šli k jejímu srubu, vůbec by ji nenapadlo, že spolu skončí v posteli. Až do chvíle, kdy si uvědomila, že jejich večer končí, ho vlastně ani nepovažovala za přitažlivého. Dokonce ji možná i ve skrytu duše napadlo, že je vlastně docela ošklivý, s těmi ostrými rysy, dlouhým, skobovitým nosem, rty za všech okolností sevřenými do tenké linky a hluboko zasazenýma očima, ukrytýma ve stínu tmavého obočí. Husté, vlnité vlasy měl ostříhané nakrátko a své dlouhé, šlachovité tělo oblékal výhradně do různých odstínů černé. Usmíval se opravdu jen velmi zřídka, což jen doplňovalo dojem zachmuřeného, nepříjemného člověka, tak trochu připomínajícího upíra. Dokonce měl i trochu delší špičáky. Kdyby byl hercem, určitě by hrál samé záporáky.

Jenže ten večer se usmíval a jeho oči – nádherně zelené, čehož si všimla až když seděla naproti němu u stolu v té restauraci – ztratily svůj obvyklý chlad. Možná to bylo tím vínem, které tehdy vypila, ale čím déle spolu byli, tím víc ji jeho tvář fascinovala. Tatáž tvář, která vždy vypadala, že by potřebovala oholit. I jeho hluboký a vážný hlas, který ji jindy trochu děsil, jí na jednou připadal úchvatný. Obvykle byla jeho angličtina tak odměřená a zatížená těžkým řeckým přízvukem, že měla pořád pocit, že sotva ovládá svou netrpělivost. Ten večer ale i jeho tón – stejně jako jeho oči – změkkl a zjemněl. V době, kdy došli k jejímu srubu, už byla celá omámená a celé tělo jako by jí hořelo.

A teď ji bolelo se na něj podívat nebo slyšet jeho hlas.

Její tělo pro něj ožilo. Jako by se pod jeho rukama rozezpívalo. To ráno se dívala, jak spí, a srdce jí při tom málem vyskočilo z hrudi, a potom vyskočila a dotančila k oknu, aby pustila dovnitř slunce. Byl to z nějakého nepochopitelného důvodu ten nejšťastnější okamžik za posledních šest dlouhých let.

A pak se probudil a řekl, co řekl, a všechna nádherná radost byla rázem pryč.

Když teď k němu kráčela ve trojích ponožkách po tlustém koberci, už posté přemítala, jak je možné, že za jediný večer na něj mohla tak rychle změnit názor.

Konstantinos si jí všiml, pokývl a pokračoval ve výslechu Svena, čímž ji přiměl tam postávat jak trubka opodál. Zoufale se snažila na něj nezírat. Svlékl si ten dlouhý kabát a sako teď měl na sobě černé džínsy a tlustý černý svetr. Doufala, že má pod ním nějaké termo prádlo, vrstvu, bez níž se tu nedá přežít. Víc než jednu. Ale ptát se ho na to nebude. Konstantinos není muž, kterému by měl člověk poskytovat nevyžádané rady.

Přála si, aby jí bylo fuk, co má na sobě. Jemu bylo určitě jedno, co má nebo nemá na sobě ona. Pochybovala, že mu vůbec od té chvíle, kdy odsud v létě odjel, přišla na mysl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žhavá noc plná ledu.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.